

hovedet f. Ex. for et halvt Hundrede eller et Hundrede Aar tilbage i Tiden? Hvor frygtelig saae deres Tilstand ikke dengang ud? Vi ere gaaede et godt Stykke frem, men Tiden er sandelig ogsaa gaaet fremad, og det ærede Medlem indrømmer selv, at Fortidens Læseform ikke længere er tidssvarende. Det er netop Sagen, nu er det urimeligt at overlære det videnskabelige Stof ved Universitetet, fordi det er tilstede paa Tryk. Det, Universitetet skal yde, er en veiledende, befrugtende og opvækkende Indflydelse paa den studerende Ungdom; men Stoffet skal ikke overlæres der. Dog stæer der den Dag idag endnu ved Universitetet, hvad gjentagne Kongebud for lang Tid siden have forbudt, at man dicterer Paragrapher, som Studenterne skulle nedskrive og læse udenad. Jeg troer heller ikke, at en Skole for Embedsmænd i den gamle Skikkelse mere er nødvendig, hvorimod jeg troer, at Universitetet kan gjøre uhyre megen Nytte, ikke blot for Embedsstudiet, men for Nationens Fremstridt i alle Retninger, naar man befrier det for de Bænd, som tyngte paa det, navnlig paa Grund af Examensstudiet. Der tilkommer Universitetet den Fortjeneste, at hele vor friere Udvikling er udgaaet deraf, men derfor stylder man ogsaa ikke at lade Universitetet komme i Forsald, men titte at undersøge, om det ikke under andre Former kan virke bedre. Man kan ganske vist ikke fremtælde Videnskabeligheden ved Lov, men kan ved Lov borttage de Hindringer, som stille sig i veien for den, og det er det, hvorpaa min Tanke er gaaet ud.

Den høitærede Cultusminister beder jeg undskyldte, naar jeg nævnte Secretairen som en nødvendig Embedsmand ved Theatret; det var en Feiltalelse, jeg meente netop Kassereren. Secretairposten er ikke meer end 12—15 Aar gammel, og man har tidligere meget godt kunnet undvære den. Jeg skal ikke videre gaae ind paa de nærmere Betragtninger af Theatret, men blot sige, at, naar den høitærede Minister stillede Ballettilløbet i Modsetning til det Lilsøb, andre Kunstatter havde, ligger der saa ikke netop deri et Tegn paa, at Balletten har øvet en ikke ganske heldig Indflydelse paa vor Smag? Jeg gaaer overmaade nødig ind paa at discutere en fraværende Mands

Egenskaber, og jeg skal villig indrømme, at ligesom Theaterchefen er en loyal Mand, saaledes er han ogsaa en grumme hæderlig Mand; men jeg troer dog ikke, at den høitærede Ministers Forsvar for hans Ansættelse i denne Stilling var syldestgjørende. Jeg kan ikke forfølge, at allerede det, at denne Mand, naar han skulde høre sig i offentlige Forsamlinger, har benyttet sig af et andet Modersmaal end det danske, gjør ham i mine Tanker ikke vel stillet til at være det danske Theaters Bestyrer. Jeg indrømmer, at, hvis han ved Siden deraf havde fortrinlige Egenskaber i Retning af Administrator, kunde Valg af ham undskyldes, men disse Egenskaber har jeg ikke kunnet finde. Jeg skal iøvrigt ikke sige et eneste ondt Ord om ham. — Naar den ærede Minister ikke vil forlange Bevilling til et nyt Theater, saa kan jeg godt forstaae det. Det er heller ikke min Mening, at det skulde forlanges, inden Finantserne ere ordnede, og der er kommet større Klarhed i, hvad vi kunne befale, og hvad ikke. Men jeg vil dog tillade mig at gjøre opmærksom paa, at dette Spørgsmaal ikke lader sig udfylde i mange Aar; thi Secondtheatrene ville veels gaae tilgrunde, og veels tage en Retning, som ikke er god og heldig for den offentlige Smag og den offentlige Moral, og det kan kun modvirkes, naar det kongelige Theater blev udvidet og istand til at optage Tilskuerne for en noget billigere Præis end nu. Hvorledes Pengene skulle tilveiebringes, skal jeg ikke gaae ind paa; jeg er imidlertid saa sangvinst at troe, at, naar Ministeren efter Opfordring af Rigsdagen henvender sig til Kjøbenhavns Commune og anmoder den om at tilskyde Halvdelen af den fornødne Sum, da vil Kjøbenhavns Commune — selv om den først stiller derover — dog ikke længe kunne holde Stand derimod. Iøvrigt har man jo den Udvei, at man kan paalægge Communen det ved Lov. Hermed skal jeg forlade det kongelige Theater.

Om Sots Academi skal jeg endnu tilspie et Par Ord, og det er egentlig derfor, jeg har tilladt mig at begjære Ordet. Jeg vil aldeles ikke drage Christian den 8des gode Villie i Tvivl, og jeg kan endogaa i Meget sympatthisere med de Mænd, som i Slutningen af